

Concluziile reclamantei

— Declararea faptului că, prin aplicarea unei cote a TVA-ului de 4,8 % pentru livrările de ogari și de cai care în mod normal nu sunt destinate preparării de alimente, pentru închirierea de cai și pentru anumite servicii de inseminare, Irlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 96, 98 (coroborate cu anexa III) și 110 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată ⁽¹⁾;

— obligarea Irlandei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit articolului 96 din Directiva TVA, cota normală a TVA-ului stabilită de fiecare stat membru, care trebuie să fie în valoare de cel puțin 15 %, se aplică tuturor livrărilor de bunuri și prestărilor de servicii. O rată diferită de rata normală poate fi aplicată numai în măsura în care este autorizată prin alte dispoziții ale directivei.

Articolul 98 prevede că statele membre pot aplica fie una, fie două cote reduse pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii din categoriile prevăzute în anexa III la directivă. Livrările actualmente în cauză nu figurează în anexa III.

Directiva TVA cuprinde, de asemenea, dispoziții tranzitorii care permit statelor membre să continue aplicarea cotelor care derogă de la normele generale referitoare la structura și la nivelurile cotelor care figurează în directivă, dacă dispozițiile naționale relevante erau în vigoare la 1 ianuarie 1991.

Potrivit articolului 113 din Directiva TVA, statele membre care, la 1 ianuarie 1991, aplicau cote reduse inferioare valorii minime stabilite la articolul 99, pot să aplice una dintre cotele reduse prevăzute la articolul 98 pentru astfel de bunuri sau servicii. Cu toate acestea, întrucât cota aplicată de Irlanda pentru bunurile și serviciile în cauză este inferioară valorii minime stabilite la articolul 99 din Directiva TVA, articolul 113 este inutil.

Articolul 110 din directivă se aplică, de asemenea, cotelor inferioare valorii minime stabilite la articolul 99. Acesta prevede un regim tranzitoriu pentru anumite măsuri naționale adoptate din rațiuni sociale bine definite (de exemplu reducerea sarcinii fiscale aplicate consumului de bunuri și servicii care acoperă necesități sociale fundamentale) și în favoarea consumatorilor finali. Comisia susține că livrarea de cai și de ogari (pentru alte scopuri decât prepararea de alimente), închirierea de cai și serviciile de inseminare nu pot fi considerate necesare pentru acoperirea unor necesități sociale fundamentale. De asemenea,

Comisia susține că, dat fiind că o proporție importantă a cailor și a ogarilor este destinată curselor sau reproducerii, avantajul măsurii nu poate fi considerat ca fiind în favoarea consumatorilor finali.

⁽¹⁾ JO L 347, p. 1, Ediție specială, 9/vol. 03, p. 7.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Regatul Unit) la 4 martie 2011 — Purple Parking Ltd, Airparks Services Ltd/The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Cauza C-117/11)

(2011/C 145/20)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Purple Parking Ltd, Airparks Services Ltd

Pârâtă: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Întrebările preliminare

1. Ce factori specifici trebuie să ia în considerare instanța de trimitere atunci când stabilește dacă, în împrejurări precum cele din prezenta cauză, o persoană impozabilă furnizează o prestație impozabilă unică de servicii de parcare sau două prestații separate, una de parcare și cealaltă de transport de pasageri? În special:

- (a) Prezenta cauză intră sub incidența motivării adoptate de Curtea de Justiție în Hotărârea din 25 februarie 1999, CPP (C-349/96, Rec., p. I-973) și în Hotărârea du 27 octombrie 2005, Levob Verzekeringen și OV Bank (C-41/04, Rec., p. I-9433) ? În special, serviciile de transport în cauză pot fi considerate accesorii serviciilor de parcare sau atât de strâns legate de acestea încât formează, în mod obiectiv, o singură prestație economică indivizibilă, a cărei descompunere ar avea un caracter artificial?

- (b) Pentru a examina întrebarea 1 litera a), în ce măsură trebuie să ia în considerare instanța de trimitere costurile pentru furnizarea de servicii de transport, în raport cu serviciilor de parcare, potrivit punctelor 24–26 din Hotărârea din 22 octombrie 1998, Madgett și Baldwin (C-308/96 și C-94/97, Rec., p. I-6229), atunci când apreciază dacă serviciile de transport au sau nu un caracter accesoriu față de serviciile de parcare?
- (c) În lumina Hotărârii Curții din 11 iunie 2009, RLRE Tellmer Property (C-572/07, Rec., p. I-4983) Tellmer, în special a punctelor 21–24 din aceasta, instanța de trimitere ar trebui să ia în considerare atunci când răspunde la întrebarea 1 litera a) faptul că elementul reprezentat de prestarea de servicii de transport poate fi (dar nu este de fapt) furnizat într-o varietate de moduri (de exemplu, persoana impozabilă poate să furnizeze aceste servicii de transport prin intermediul unui furnizor terț care facturează persoana impozabilă sau poate utiliza un furnizor terț care contractează direct cu clientul și percepe un tarif separat pentru serviciile de transport) și în ce măsură (dacă este cazul) este relevant dacă acest contract acordă sau nu acordă clientului dreptul de a alege între diferitele modalități în care poate fi furnizat elementul transport?
2. Atunci când instanța de trimitere analizează dacă este vorba despre o prestație economică unică și indivizibilă pentru a răspunde la întrebarea 1 litera a), în ce măsură ar trebui să ia în considerare principiul neutralității fiscale? În special:
- (a) Răspunsul este influențat de faptul dacă persoana impozabilă furnizează sau nu furnizează separat și servicii de parcare sau servicii de transport către alte grupuri de consumatori?
- (b) Răspunsul este influențat de regimul pe care îl au potrivit legislației naționale alte servicii de transport către și de la aeroporturi, care nu sunt furnizate de prestatorii serviciilor de parcare?
- (c) Răspunsul este influențat de faptul dacă alte cazuri de furnizare de către persoane impozabile a unor servicii de parcare și de transport (care nu implică transportul către și de la aeroport) sunt considerate sau nu sunt considerate potrivit legislației naționale drept două prestații distincte, dintre care una este impozabilă și cealaltă beneficiază de regimul taxei zero?
- (d) Răspunsul este influențat de faptul dacă persoana impozabilă poate sau nu poate să demonstreze că serviciile pe care le furnizează sunt în concurență cu alte servicii similare care implică atât elementul reprezentat de prestarea serviciilor de parcare, cât și elementul reprezentat din prestarea serviciilor de transport, indiferent dacă acestea sunt furnizate de același furnizor sau de doi furnizori separați? În special, răspunsul este influențat de faptul dacă persoana impozabilă poate să demonstreze că acei consumatori care doresc să își folosească automobilele personale pentru a parcurge o parte din călătoria înspre aeroport pot să obțină servicii de parcare și de transport către aeroport de la furnizori individuali și separați, de exemplu parcând într-o locație aflată în apropierea stației de tren și folosind

transportul cu trenul din acea locație până la aeroport sau parcând într-o locație aflată în apropierea aeroportului și folosind un alt mijloc public de transport către aeroport?

- (e) Cum trebuie să ia în considerare instanța de trimitere concluziile Curții pronunțate în Hotărârea din 6 mai 2010, Comisia/Franța (C-94/09, nepublicată încă în Repertoriu) privind principiul neutralității fiscale și serviciile de transport în această cauză?

3. Dreptul comunitar și, în special, principiul neutralității fiscale, se opune unei dispoziții de drept intern care exclude aplicarea regimului taxei zero la servicii de transport între aeroport și o parcare auto în cazul în care persoana care furnizează elementul reprezentat de prestarea serviciilor de transport este aceeași persoană care furnizează și elementul reprezentat de prestarea serviciilor de parcare sau în cazul în care cele două persoane sunt în legătură una cu cealaltă?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Administrativen Sad Varna (Bulgaria) la 7 martie 2011 — EON ASSET MANAGEMENT OOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane I upravlenie na izpalnenieto”

(Cauza C-118/11)

(2011/C 145/21)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Administrativen Sad Varna

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: EON ASET MAMAGEMENT OOD

Pârât: Direktor na Direktsia „Obzhalvane I upravlenie na izpalnenieto”, gr. Varna, pri Sentralno Upravlenie na Natsionalna Agentsia po Prihodite

Întrebările preliminare

1. Cum trebuie interpretată condiția reprezentată de expresia „sunt utilizate”, prevăzută la articolul 168 din Directiva 2006/112 și — în contextul determinării momentului în care ia naștere dreptul de deducere — în ce moment trebuie să fie îndeplinită această condiție: în perioada de impozitare în care s-a făcut achiziția bunurilor sau au fost prestate serviciile, sau este suficient ca aceasta să fie îndeplinită într-o perioadă de impozitare ulterioară?
2. Este admisibilă în raport cu articolele 168 și 176 din Directiva 2006/112 o dispoziție precum articolul 70 alineatul 1 punctul 2 din Legea bulgară privind taxa pe valoarea adăugată, care permite excluderea inițială a bunurilor și a serviciilor „destinate unor operațiuni gratuite sau altor activități decât activitățile economice desfășurate de persoana impozabilă” din sistemul deducerilor de TVA?